

nak, mert a kiállított darabok hajzának más, korabeli alkotást művészi értékben, hanem azért, mert érződik rajtuk a sajátos, az egyéni. Már sorrendben a XIII. őszi tárlat bizonyítja, hogy egyeztetni lehet az általános emberit a tájegységi jellegzetességgel, és ez nem jelent feltétlenül provincializmust. Az eddigi eredmények adták és adják meg a rangját Vásárhely művészetének. Természetesen a kivívott eredményekre vigyázni is kell. Erre az utóbbi tárlatok figyelmeztetnek. Nem biztos az, hogy az átutazóban egy-két hetet Vásárhelyen töltő művész rezonálni tud a környezetre, és művei idevalóak. Nem neveket, hanem jó műveket kell kiállítani...

Ezek és ezekhez hasonló problémák megoldása szükségessé vált, mert káros hatásuk egyre jobban érződik. Ha már meg tudták teremteni a vásárhelyi művészek országon belül, hogy mondanivalójukat a saját „dialektusukban” közöljék, és azt olyan fokon, hogy az külföldön is elismerést vív ki, akkor kötelesség ennek megóvása.

Hódmezővásárhely tárlatlátogató közönsége, mely ünnepelni jár minden kiállítás-megnyitóra, nem várja el a művésztől, hogy minden évben remekművel lépjen elé. Azt viszont igen, hogy törekvéseiben becsületes, felületességtől mentes és őszinte alkotásokkal találkozzék. Erre tanítottak a nagy elődök: Tornyai János és Endre Béla...

Németh József: *Vásárhelyi madonna*